

4.

‘Ik weet wat mevrouw de directeur hier komt doen,’ zegt Nora. ‘Ze is kwaad op Toon omdat hij een zaag bij zich heeft. Een zaag is een wapen en dus gevaarlijk. In de *game* op mijn tablet snijden zombies mensen de vingers af en dan rennen de vingers over de straat. Mevrouw de directeur wil geen wapens op school!’

Ik kijk om naar Toon.

Toon knikt.

We denken hetzelfde.

‘Code rood, San.’

‘Ik doe mee. Maar beloof me dat je de pleister onder Nora’s neus laat hangen!’

Toon knikt.

Code rood betekent dat we iets extreem gevaarlijks doen. Hypnotiseren. Als je iemand hypnotiseert, doet die persoon alles wat je vraagt. Ook gekke dingen, zoals brullen als een leeuw of op één hand staan en een liedje zingen.

Toon zag een filmpje op het internet en vond het zo cool, dat hij het ook wilde leren. We hebben het uitge-

test. Eerst op Toons kip en daarna op Witje. Ik hield alleen de kop van de dieren tegen de grond, Toon deed de rest. Hij tekende met een tak een lijn in de aarde. De dieren keken aandachtig naar de meterslange lijn en bleven roerloos liggen. Tot Toon in zijn handen klapte. We zijn klaar voor een volgende stap: zoogdier Nora. Hopelijk blijft de juf nog even weg of we krijgen een code rood op ons rapport.

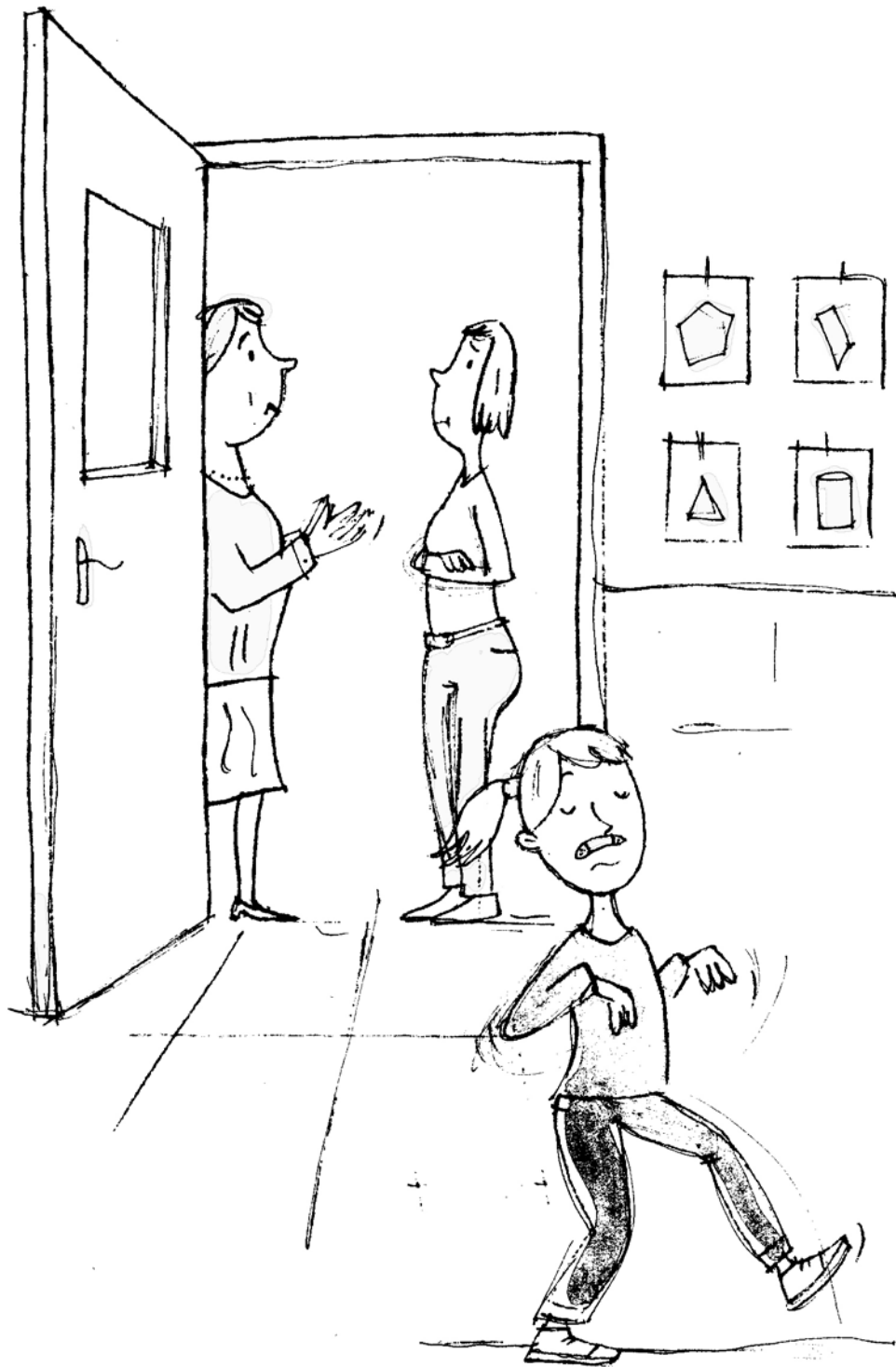
Toon staat ondertussen voor de tafel van Nora. Ze wil graag proefkonijn zijn.

Ik leg, zoals afgesproken, een komkommer op het bureau van de juf.

Toon spreekt met een diepe stem en beweegt een ketting met ronde hanger traag van links naar rechts. Daarna houdt hij zijn hand boven Nora’s hoofd en zegt: ‘Als ik tot drie tel, dan doe je alles wat ik zeg. Eén, twee, drie.’ Hij knipt met zijn vingers.

Ik hou de adem in. Er gebeurt niets.

‘Nora, vergeet dat je een mens bent. Zodra ik met mijn vingers knip, ben je een konijn. Ik tel opnieuw tot drie.’ Er gebeurt nog altijd niets. Misschien maar goed ook. Ik weet niet hoe ik mam en pap zou moeten uitleggen dat mijn zus plotseling een konijn geworden is.

Het is muisstil in de klas. Toon kijkt naar mij. Daarna streelt hij over de rug van Nora.

Is zijn hypnose mislukt?

‘Braaf konijntje, ik heb speciaal wat komkommers voor jou meegebracht. Zoek ze.’

Nora heeft geen staart of lange oren gekregen, al lijkt er iets veranderd. Ze kijkt bang om zich heen en hupt van haar stoel. Ze snuffelt in boekentassen en springt op het bureau van de juf. Zou ze toneel spelen?

‘Goed zo, lief konijn. Smul maar van de komkommer. Zodra iemand je naam roept, ben je terug wakker.’

Nora staat met haar vuile schoenen op de rekenboeken die we deze ochtend ingevuld hebben. Ze krabt zich achter de oren en knabbelt gulzig aan de komkommer.

‘Ik had nooit gedacht dat het zou lukken, San.’ Toon geeft me een *high five* en gaat weer aan zijn tafel zitten.

De hele klas kijkt giechelend naar Nora.

‘Doen we de volgende keer een verdwijntruc?’ vraag ik.

De juf komt samen met mevrouw de directeur terug de klas in.

‘Kinderen, ik moet met jullie praten.’

Het is niet te geloven dat noch de juf, noch mevrouw

de directeur merken dat konijn Nora de toetsen in de lucht gooit.

Toon duwt zijn voet in mijn rug.

‘Ze heeft zin in komkommer,’ fluistert hij.

‘Nora! Wat sta jij daar te doen? Kom onmiddellijk van die tafel af!’ De stem van mevrouw de directeur dondert door de klas.

Nora kijkt verbaasd rond.

‘Ja, maar, mevrouw de directeur. Ik ...’

‘Jij gaat met mij mee.’

Nora schuifelt naar buiten.

Ik heb medelijden met haar. Eigenlijk is het Toons schuld.

Juf Nancy’s ogen zijn rood, net als haar wangen. Heeft ze gehuild?

Een spreekbeurt later gaat de klasdeur alweer open. Het lijkt een dierentuin vandaag. Iedereen komt, kijkt en gaat.

‘Dag kinderen, dag Sander.’ Het is mijn peter, Mark. Hij wuift een beetje onwennig en gaat naast de juf staan. Wat een toeval dat hij net vandaag op school is. Wat komt hij doen? Zou hij fietsles geven? Hij weet toch dat

hij kleuters moeten leren fietsen en niet de kinderen van het derde jaar? Of zou juf Nancy niet kunnen fietsen?

‘Sandertje, ga jij mee met Mark?’ vraagt de juf, haar stem trilt een beetje.

Misschien heeft pap ontdekt dat ik zijn motorhandschoenen meegenomen heb. En nu moet Mark de dief zoeken! Alle sporen hebben de politie naar mij gebracht.

‘Maak je geen zorgen, Sander. Je hebt niets fouts gedaan.’

Dat kan zij wel zeggen.

‘Ik pak je boekentas,’ zegt mijn peter.

Mijn boekentas? Maken dieven ook huiswerk?

Mark schudt stevig de hand van de juf.

‘Succes, juf Nancy. Als ik iets kan doen, dan laat je het maar weten.’

Alle kinderen kijken de juf vragend aan.

‘Kun je me een bericht sturen vanavond, zodat ik weet hoe ...’

De juf maakt haar zin niet af. Mijn peter knikt. Snel krabbelt de juf een rij cijfers op een blaadje en geeft het aan Mark.

Waarom moet hij een bericht sturen? Moet hij laten weten hoelang ik in de gevangenis zal zitten? Of zou de juf echt met steunwielletjes fietsen?

5.

Marks schaduw wandelt over de felgroene muur van de schoolhal. Met mijn boekentas op zijn rug, lijkt hij een reus met een gigantische bult. We moeten een hele weg afleggen als Mark me naar het politiekantoor wil brengen. Wie tijdens de les in of uit de school wil, moet via het bureau van mevrouw de directeur passeren. Dat ligt aan de andere kant van de school. Eerst lopen we de lagere klassen voorbij en daarna moeten we de kleutergang door. Juf Nel staat met alle kleuters aan het toilet. Zo gaat dat met de kleintjes. Die kunnen zelf hun billen niet afvegen. Eigenlijk mag je daar niet om lachen. Vroeger waren mijn armen ook te kort. Gelukkig zijn ze gegroeid.

Ook nu is het druk aan de toiletten. Wie klaar is, zit op de bank. Wie nog moet, wacht bij de deur. Juf Nel holt van de ene kont naar de andere. In de wachtrij springt een jongen op. Hij lijkt gehypnotiseerd.

Reus Mark trekt zich niet veel aan van het kabaal.

‘Het is hier geen dierentuin,’ zegt juf Nel. ‘Doe het rustig aan!’ Ze knikt vriendelijk naar Mark.

‘Dag meneer, ik ben een echte leeuw,’ brult de jongen, terwijl hij alle wachtende kinderen omver duwt. Zou Toon hem kennen?

‘Dag iedereen,’ zegt Mark, hij glimlacht naar het gehypnotiseerde jongetje. ‘Doe gauw wat de juf je vraagt, kleine leeuw.’

Mijn korte benen vinden het moeilijk om hem bij te houden.

‘Waarom doe je mij geen handboeien aan?’

Mark vertraagt, kijkt verbaasd en knijpt me in de arm.

‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Omdat ik paps motorhandschoenen meegenomen heb zonder het te vragen?’

‘Sander toch. Zoals de juf al zei, je hebt niets verkeerd gedaan.’

‘Echt niet?’

Mark schudt het hoofd en geeft me een hand.

Mijn kabouterhanden verdwijnen in die van De Grote Vriendelijke Reus.

‘Ga je me ontvoeren?’

Mark glimlacht lief, hij ziet er een beetje verdrietig uit.

‘Ik ontvoer je niet, er is iets gebeurd.’

We staan stil voor de deur van de zorgklas. De zorg-

klas heeft een ziekenbed om te rusten en een kast vol spullen om kinderen met breuken of wonden op te lappen. Er staat ook een tafel met stoelen, om te praten. Als je ruzie hebt. Ik ben hier geweest toen ik in het eerste jaar zat. Toon en ik hadden gevochten. Ik had een bloedneus en mijn tanden stonden in Toons arm. De juf was boos. Ze heeft ons verzorgd en we moesten het goedmaken. Het heeft een week geduurd voor alles vergeten was, maar daarna zijn we beste vrienden geworden. Ik moet een beetje lachen als ik daaraan terugdenk.

Mark wrijft onder zijn neus.

‘Sander, we moeten je iets moeilijks vertellen. Je weet toch dat ik er altijd voor je ben?’

Ik knik. Zou Nora gelijk hebben? Heeft Toon per ongeluk een paar vingers afgezaagd? En moet ik zeggen welke vinger bij welk kindje past?

Mark duwt de deur open.

Ik steek mijn hoofd snel naar binnen zodat ik kan zien of er afgezaagde vingers op het ziekbed liggen.

Het bed is leeg. Gelukkig.

‘Mam?’

Rond de goedmaaktafel zitten mam, Nora en een mevrouw die ik niet ken.

‘Sandertje, kom eens wat dichterbij,’ zegt mam. Ze strekt haar armen naar me uit.

Nu ik vlak naast haar sta, zie ik de dikke laag crème die op haar gezicht ligt. Als je heel goed kijkt, zie je fijne snorstreepjes net boven haar lip.

‘Wat doe je hier? Moet je terug naar school? Toch niet naar het derde leerjaar?’ vraag ik.

Mam pakt een zakdoek.

Nora ligt met haar hoofd op haar schoot. Ze trekt de pleister met de konijnen weg. Er loopt een dikke traan over haar wang.

Mark legt zijn handen op mijn schouders.

Wat is er toch aan de hand?

‘Sandertje, pap heeft een ongeval gehad met zijn motor. Hij ...’

Mam stopt met praten. De mevrouw die ik niet ken, pakt mams hand vast.

Nora wrijft met twee vingers over haar stiftsnor.

‘Pap is dood!’ roept ze schril. Het doet pijn aan mijn oren.

